

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417200557
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8417200557.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpený advokátskou kanceláriou MCGA legal, s.r.o., so sídlom Partizánska 2, 811 03 Bratislava, IČO: 36 715 662, proti žalovanému: Y. O., K.. XX.XX.XXXX, O. V. J. XXXX/XX, XXX XX S., zastúpený: JUDr. Dávid Hoffman, advokát, so sídlom Hlavné námestie 80, 060 01 Kežmarok, IČO: 43207073, o zaplatenie 2537,62 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 4Csp/7/2017-208 zo dňa 4.6.2021, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti výroku II., ktorým žalobu zamietol a výroku III. o náhrade trov konania.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„I. Konanie o zaplatenie 521,55 eur s prísl. z a s t a v u j e .

II. Žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v plnej výške k rukám zástupcu žalovaného JUDr. Dávida Hoffmana, advokáta, so sídlom Hlavné námestie 80, Kežmarok, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka o jej výške.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 30.1.2017 v jej úprave pripustenej právoplatným uznesením súdu zo dňa 12.12.2018 č.k. 4Csp 7/2017-154 domáhal na žalovanom titulom plnenia vyplývajúceho mu zo zmluvy o úvere zaplatenia istiny 2.537,13 eur, kapitalizovaných úrokov z omeškania 0,49 eur, úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 2.537,13 eur od 2.12.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Na preukázanie svojich tvrdení v žalobe zástupca žalobcu označil a spolu so žalobou predložil súdu prvej inštancie listinné dôkazy označené ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“ č. XXXXXX zo dňa 13.9.2013, amortizačnú tabuľku spotrebiteľského úveru, „Obchodné podmienky pre poskytovanie spotrebiteľských úverov“, „Všeobecné obchodné podmienky“, softwarové zaúčtovanie platieb na úverový účet, listiny „Posledná výzva pred začatím konania“ zo dňa 5.12.2016, „Vyhlásenie predčasnej mimoriadnej splatnosti úveru“ zo dňa 13.5.2015 a poštové podacie hárky.

4. Po oznámení predbežného právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie tak, že súd nepovažuje za preukázané splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky zo zmluvy o úvere naraz (§ 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) zástupca žalobcu podaním zo dňa 2.11.2017 trval na tvrdení, že právo na zaplatenie celej pohľadávky naraz banka uplatnila po 3 mesiacoch od omeškania so zaplatením splátky s tým, že žalovaného na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti celej pohľadávky upozornila listom zo dňa 5.9.2014. Keďže k zosplateniu celej pohľadávky došlo až v roku 2015, 15-dňová lehota na zaplatenie omeškaných splátok bola zachovaná. V prílohe podania predložil listinu označenú ako „II. upomienka“ datovanú dňom 5.9.2014.

5. Aplikujúc ustanovenia § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1, 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci zástupca žalovaného v rámci procesnej obrany uviedol, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal, že by pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol akokoľvek posúdil schopnosť žalovaného úver splácať. Podľa Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere je povinnosťou vnútroštátneho súdu vždy preskúmať existenciu porušení povinnosti stanovených smernicou a vnútroštátnym právom pri poskytovaní spotrebiteľského úveru (ex offico). Súd prvej inštancie vychádzajúc z prostriedkov procesného útoku uplatnených žalobcom v konaní do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 Civilného sporového poriadku) a výsledkov vykonaného dokazovania sa s touto procesnou obranou žalovaného stotožnil, a prijal záver, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému v danej veci je, o.i., aj z dôvodu nesplnenia povinnosti uložených veriteľovi v ustanovení § 7 v spojení v § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov.

6. Žalobca v priebehu celého sporu neuviedol žiadne tvrdenie a neoznačil alebo nepredložil žiadny dôkaz o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalovaného v čase uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo o nahliadnutí do databáz údajov o spotrebiteľoch za účelom posúdenia schopnosti žalovaného spotrebiteľský úver splácať. Preto súd v danej veci vychádzal zo záveru, že žalobca hrubo porušil povinnosti uložené mu ustanovením § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a spotrebiteľský úver v danej veci je preto podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch dôvodné sankcionovať jeho bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Súd prvej inštancie len poznamenáva, že aj keď úprava povinnosti veriteľa vo vzťahu k posudzovaniu schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danej veci bola pomerne stručná (až novelou vykonanou zákonom č. 299/2016 Z.z. s účinnou od 1.1.2017 bola doplnená), nemôže byť pochyb o tom, že aj v prípade zmlúv o spotrebiteľských úveroch uzatvorených pred 1.1.2017 dôkazné bremeno preukázania splnenia povinnosti stanovenej v § 7 zaťažovalo veriteľa. Novelou Zákona o spotrebiteľských úveroch vykonanou zákonom č. 299/2016 Z.z., ktorou zákonodarca v ust. § 7 ods. 16 písm. b) zakotvil, že: „...vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať“, zákonodarca nositeľa tohto dôkazného bremena iba výslovne pomenoval.

7. Za ďalší dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému v danej veci považoval za úver bez úrokov a bez poplatkov, je nesprávna hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „RPMN“). Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať „ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov“. Podľa citovaného ustanovenia § 11 ods. 1 písm. c) a d) Zákona o spotrebiteľských úveroch ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, o.i., aj písm. j) alebo ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

8. Neuvedenie RPMN alebo nesprávne uvedenú hodnotu RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere Zákonom o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere teda sankcionoval tým, že takýto spotrebiteľský úver je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov. RPMN je podľa preferencie zákonodarcu vyjadrenej v Zákone o spotrebiteľských úveroch natoľko dôležitým údajom pre spotrebiteľa, že jej neuvedenie v písomnej forme v zmluve alebo uvedenie

jej nesprávnej hodnoty zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. RPMN je jedným zo základných údajov zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý má slúžiť spotrebiteľovi pri rozhodovaní o návrhu zmluvy, pretože vyjadruje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ročným percentom z celkovej výšky úveru. Aby spotrebiteľ mohol vyhodnotiť výhodnosť resp. nevýhodnosť úveru v porovnaní s inými porovnateľnými úvermi na trhu, musí mať už v čase uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere presnú informáciu o hodnote RPMN.

9. V danej veci je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená hodnota RPMN 10,36 %. Táto hodnota RPMN nezodpovedá ďalším údajom uvedeným v zmluve o úvere ako predpokladom použitým pre jej výpočet, a to výške úveru 3.500,- eur, počtu mesačných anuitných splátok 72, výške mesačnej splátky 65,04 eur, poplatku za poskytnutie úveru 70,- eur, a celkovej čiastke, ktorú podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaný ako spotrebiteľ mal zaplatiť 4.752,88 eur. Podľa kalkulačiek na výpočet hodnoty RPMN na stránke www.fininfo.sk <<http://www.fininfo.sk>> a www.openiazoch.zoznam.sk <<http://www.openiazoch.zoznam.sk>> (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.12.2017 sp. zn. 10Co/27/2017 a ďalšie) tieto údaje zodpovedajú hodnote RPMN 11,21 %, teda hodnote vyššej, ako je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Hodnota RPMN je teda v danej veci v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa.

10. Keďže spotrebiteľský úver poskytnutý v danej veci žalovanému súd prvej inštancie považoval za úver bez úrokov a bez poplatkov, žalovaný má povinnosť vrátiť veriteľovi iba peňažné prostriedky, ktoré mu boli poskytnuté, teda vrátiť veriteľovi iba istinu úveru, bez úrokov a bez poplatkov. Podľa výsledkov vykonaného dokazovania banka v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere poukázala na účet žalovaného vedený v W. W. U..W., Č.. XXXXXXXXXXXX, sumu 3.500,- eur. Túto skutočnosť ani jedna zo strán neučinila spornou. Zástupca žalovaného tvrdil, že žalovaný titulom svojho záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danej veci zaplatil banke za dobu od októbra 2013 do októbra 2018 celkom 3.812,20 eur s tým, že táto skutočnosť má vyplývať z trvalých príkazov žalovaného na úhrady uvedených vo výpisoch z účtu žalovaného v W. W.K. U..W., Č.. XXXXXXXXXXXX, predložených súdu za toto obdobie. Na toto tvrdenie žalovaného žalobca reagoval poukazom na súdu prvej inštancie už predtým predložené listinné dôkazy.

11. Podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere strany dohodli 72 mesačných anuitných splátok vo výške po 65,04 eur so splatnosťou 1. splátky 20.10.2013, splatnosťou ďalších mesačných splátok vždy do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, splatnosťou poslednej splátky dňa 20.9.2019, a to spôsobom započítania pohľadávky banky na zaplatenie dohodnutej splátky vo výške 65,04 eur v prospech úverového účtu č. XXXXXX a pohľadávky žalovaného z jeho osobného účtu vedeného v tej istej banke č. XXXXXXXXXXXX. Zástupca žalovaného tvrdenie o zaplatení sumy celkom 3.812,20 eur na zmluvu o úvere dôvodil výpismi z osobného účtu žalovaného vedeného v W. W.K., U..W., Č.. XXXXXXXXXXXX. Podľa týchto výpisov W. W., U..W.. na základe trvalého príkazu žalovaného na úhradu vykonala pravidelne mesačne v období od septembra 2013 do januára 2018 úhrady vo výške 63,07 eur mesačne, a od februára 2018 do októbra 2018 vo výške 65,07 eur, na osobný účet žalovaného vedený v W. W., U..W., Č.. XXXXXXXXXXXX. Výpisy z osobného účtu žalovaného vedeného v W. W., U..W., Č.. XXXXXXXXXXXX teda preukazujú len celkovú výšku úhrad vykonaných medzi osobnými účtami žalovaného v W. W., U..W.. U. W. W., U..W... Nepreukazujú však skutočnosť, v akej výške banka pohľadávku žalovaného zo zmluvy o vedení účtu v W. W., U..W.. Č.. XXXXXXXXXXXX započítala na pohľadávku banky na zaplatenie splátok vyplývajúcu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v prospech úverového účtu č. XXXXXX. Preto nemožno, bez ďalšieho, súhlasiť so zástupcom žalovaného, že pravidelným poukazom mesačných úhrad vo výške 63,07 eur, neskôr 65,07 eur, z jedného osobného účtu žalovaného na iný jeho osobný účet, žalovaný pravidelne mesačne splácal úver vo výške týchto úhrad. Vzhľadom na spôsob splácania mesačných splátok dohodnutý stranami v zmluve o spotrebiteľskom úvere a listinné dôkazy v spise predložené žalobcom súd prvej inštancie mal preto dôvodné pochybnosti o tvrdení žalovaného o zaplatení sumy celkom 3.812,20 eur.

12. Žalobca v priebehu konania tvrdil, že žalovaný jednak na osobný účet vedený v W. W., U..W., Č.. XXXXXXXXXXXX dlhodobo mesačne poukazoval namiesto dojednanej splátky vo výške 65,04 eur, iba sumu 63,07 eur. Žalovaný toto tvrdenie žalobcu nepoprel a jeho pravdivosť jednoznačne vyplýva z výpisov s osobných účtov žalovaného vedených v W. W.K., U..W.. U. B. W. W., U..W... Podľa týchto výpisov žalovaný počnúc dňom 12.9.2013 do 12.1.2018 vrátane na základe trvalého príkazu na úhradu poukazoval na svoj osobný účet v W. W., U..W.. mesačne iba 63,07 eur, teda mesačnú

splátku menšiu, ako bola dohodnutá. K dôvodom takéhoto konania sa zástupca žalovaného na otázku sudcu nevedel vyjadriť. Žalobca ďalej tvrdil, že pokiaľ žalovaný mal na osobnom účte v W. W., U..W., Č.. XXXXXXXXXXXX, na ktorý poukazoval pravidelne mesačné úhrady vo výške 63,07 eur (resp. 65,07 eur) dostatok peňažných prostriedkov, započítal v prospech úverového účtu č. XXXXXX celú mesačnú anuitnú splátku vo výške 65,04 eur. Pokiaľ však žalovaný nemal na účte v W. W., U..W., Č.. XXXXXXXXXXXX dostatok peňažných prostriedkov, k zaplateniu mesačnej splátky v celej dohodnutej výške 65,04 eur započítaním nedošlo a na splátke vznikol nedoplatok. Uviedol, že žalovaný mal na účte dostatok peňažných prostriedkov iba do mája 2014. V máji 2014 mal na účte už debetný zostatok vo výške 3,55 eur, v dôsledku čoho došlo prvýkrát k omeškaniu so zaplatením mesačnej anuitnej splátky vo výške 5,52 eur. Predložil súdu prvej inštancie podrobný prehľad transakcií na úverovom účte č. XXXXXX za dobu od 13.9.2013 do 10.7.2018, ktorý zástupca žalovaného nijako nespochybnil.

13. Na základe tohto prehľadu transakcií na úverovom účte č. XXXXXX, ktorý nie je v rozpore so žiadnym z dôkazov vykonaných v konaní, súd prvej inštancie prijal záver, že žalovaný za dobu od 13.9.2013 do 10.7.2018 formou započítania jeho pohľadávky zo zmluvy o osobnom účte v W. W., U..W. s pohľadávkou banky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na zaplatenie mesačných anuitných splátok vo výške 65,04 eur zaplatil celkom 3.320,06 eur. Z tejto sumy banka časť započítala na istinu, časť na úroky a časť na úroky z omeškania tak, ako to vyplýva z tohto prehľadu. Rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru 3.500,- eur a sumou započítanou bankou celkom v prospech úverového účtu č. XXXXXX tak predstavuje 179,94 eur.

14. Podľa výpisov z osobných účtov žalovaného na účet žalovaného v W. W., U..W., Č.. XXXXXXXXXXXX boli aj v mesiacoch nezahrnutých do prehľadu transakcií na úverovom účte, t.j. v mesiacoch august 2018, september 2018 a október 2018 poukázané úhrady 3 x po 65,07 eur, tzn. celkom suma 195,21 eur. Žalovaný v konaní namietal, že banka nemala oprávnenie žiadať zaplatenie celej pohľadávky zo zmluvy o úvere jednorázovo, a že bolo jej povinnosťou úhrady aj za tieto 3 mesiace poukázané na jeho účet v W. W., U..W. po 10.07.2018, teda až do októbra 2018, započítať na splátky úveru, a že banka tak porušila svoju zmluvnú povinnosť.

15. Na základe výsledkov dokazovania vykonaného vo veci sa súd prvej inštancie stotožnil s obranou žalovaného, že banka nebola oprávnená vyžadovať od žalovaného ako spotrebiteľa jednorazové splatenie celého spotrebiteľského úveru. Podľa citovaného § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V danej veci súd prvej inštancie skonštatoval, že banka nekonala s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto okrem vyššie uvedenej sankcie spočívajúcej v bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ju stíha aj sankcia spočívajúca v strate oprávnenia vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie celého spotrebiteľského úveru. Navyše, aj v prípade záveru o splnení povinnosti bankou stanovenej v § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie zastáva názor, že žalobca nepreukázal splnenie všetkých zákonných podmienok pre účinné zosplatenie celého spotrebiteľského úveru vyžadované ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

16. Bolo na žalobcoví, aby v konaní preukázal, že právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka (tzn. právo na predčasné zosplatenie celého úveru) si uplatnil účinne. Teda, že splnil všetky zákonné predpoklady pre jeho uplatnenie, vrátane citovaného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka poskytujúceho ochranu spotrebiteľovi. Tzn., že právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky naraz pre nesplnenie niektorej splátky strany dohodli, že toto právo si riadne uplatnila najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a že súčasne žalovaného ako spotrebiteľa na toto právo riadne upozornila v lehote nie kratšej ako 15 dní. Upozornenie veriteľa na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka a samotné zosplatenie celého úveru, teda žiadosť veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky naraz, sú pritom dva samostatné jednostranné právne úkony veriteľa adresované dlžníkovi. Preto vychádzajúc z ustanovenia § 45 Občianskeho zákonníka pre ich právnu účinnosť sa vyžaduje, aby každý z nich sa reálne aj dostal do dispozičnej sféry dlžníka.

17. Žalobca predložil súdu prvej inštancie list zo dňa 5.9.2014 označený ako „II. upomienka“, ktorého obsahom je upozornenie žalovaného na omeškanie so zaplatením pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere celkom vo výške 107,51 eur a upozornenie na možnosť uplatnenia práva podľa

§ 565 Občianskeho zákonníka. Za situácie, že žalovaný poprel, že by mu tento list bol doručený, resp. že by sa bol vôbec dostal do jeho dispozičnej sféry, bolo na žalobcovi, aby túto skutočnosť preukázal. Žalobca okrem poštového podacieho hárku bez uvedenia akéhokoľvek dátumu iný dôkaz súdu nepredložil. Preto súd prvej inštancie takémuto jednostrannému právnomu úkonu veriteľa nemohol priznať právnu účinnosť. Navyše, tento právny úkon je neurčitý a nezrozumiteľný, nakoľko z neho nemožno vyvodiť, s ktorou splátkou v akej výške bol žalovaný v omeškani. Žalobca tiež súdu predložil list označený ako „Vyhlásenie predčasnej mimoriadnej splatnosti úveru“ datovaný dňom 13.5.2015, teda cca 7 mesiacov po vyhotovení prvého listu. Žalovaný doručenie aj tohto listu poprel a žalobca v konaní nepredložila také dôkazy, z ktorých by súd prvej inštancie bez dôvodných pochybností mohol prijať záver, že tento právny úkon veriteľa sa skutočne dostal do dispozičnej sféry dlžníka ako jeho adresáta. Navyše, aj tento list je neurčitý a nezrozumiteľný, nie je zrejmé, pre nezaplatenie ktorej splátky a v akej výške veriteľ pristúpil k zosplateniu celej pohľadávky naraz. Preto súd prvej inštancie ani v prípade záveru o splnení povinnosti veriteľa stanovenej v § 7 Zákona o spotrebiteľský úveroch (ktoré nebolo preukázané), by nemohol uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, tzn. práva na predčasné zosplatenie úveru listom zo dňa 13.5.2015 považovať za právne účinné.

18. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 256 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobca zobral žalobcu sčasti späť bez uvedenia akýchkoľvek dôvodov, ktoré by spočívali v správaní žalovaného. Vo zvyšnej časti bol žalovaný úspešný celkom. Preto súd prvej inštancie žalovanému priznal náhradu trov tohto konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Strany neuviedli žiadne skutočnosti, a súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním nezistil žiadne skutočnosti, odôvodňujúce záver o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie trov úspešnému žalovanému. O výške priznanej náhrady rozhodne po právoplatnosti tohoto rozsudku samostatným uznesením súdny úradník.

19. Proti uvedenému rozsudku, a to v časti výrokov II., III. podal žalobca včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP, keď mal za to, že si splnil povinnosť v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., kde žalobca uviedol, že pri posúdení schopnosti žalovaného splácať úver, banka posudzovala jeho príjmy a výdavky na základe údajov zo žiadosti, ako aj z reportu zo Spoločného registra bankových informácií. V zmysle citovaného § 7 ods. 1 bol pri posudzovaní schopností žalovaného splácať úver žalobca povinný zohľadniť najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, čo dodržal.

20. Žalobca v prílohe predložil žiadosť žalovaného o úver, ako aj report zo Spoločného registra bankových informácií s tým, že poukázal na možnosť doplnenia dokazovania v odvolacom konaní tak, ako na to odkazuje uznesenie Krajského súdu Prešov č.k. 16Co/25/2017-114 zo dňa 20.2.2018. Z dôkazov predložených súdu je podľa žalobcu zrejmé, že podmienka hrubého porušenia povinnosti nebola naplnená, nakoľko žalobca v žiadnom prípade neposudzoval schopnosť žalovaného splácať úver bez akýchkoľvek údajov, ani bez náhľadu do príslušnej databázy. Úver teda nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov a žalobca bol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazove splatenie spotrebiteľského úveru.

21. Ohľadom RPMN žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že všetky predpoklady použitia na výpočet RPMN v zmluve uvedené sú s tým, že zákon nepožadoval a ani v súčasnosti nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN. Žalobca podotýkal, že zmyslom zákona nie je bezúčelný formalizmus alebo vynucovanie náležitostí zmluvy bez akéhokoľvek konkrétneho účelu. Účelom je dosiahnuť zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, aby bol schopný posúdiť rozsah svojho záväzku a mal za to, že takéto náležitosti uvedené v zmluve boli dostatočné. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.1.2021, v ktorom posudzoval obdobnú úverovú zmluvu, ako je zmluva, z ktorej vyplýva nárok uplatnený v tomto konaní, keď dovolací súd mal za to, že v úverovej zmluve sú splnené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN. Taktiež zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutia Krajských súdov v Trnave sp. zn. 10Co/408/2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci 13Co/1502017 a Krajského súdu v Prešove vo veci 14Co/10/2018.

22. K oprávneniu vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru žalobca s odkazom na predchádzajúce dôvody uvedené v odvolaní uviedol, že banka konala s odbornou starostlivosťou a hrubo neporušila povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., bola oprávnená vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a úver sa nepovažuje za bezúročný a bez poplatkov i vzhľadom na skutočnosť, že zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že banka nebola oprávnená vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru a zamietol žalobu, pričom takéto rozhodnutie je celkom zrejme vystavané na nesprávnom právnom názore, je nezákonné a v konečnom dôsledku nespravodlivé, pretože žalobca si splátky riadne uplatnil žalobou a ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie boli už splatené splátky, ktoré neboli žalovaným uhradené. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že zmluva obsahuje všetky náležitosti a žalobca hrubo neporušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ale nedošlo k platnému zosplatneniu z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že dodržal postup v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, žalobcovi by tak mal súd priznať splátky splatné ku dňu rozhodnutia prvoinštančného súdu.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v rámci odvolacieho návrhu žalobca žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výroku II., III. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu s týmto nesúhlasil, keď uviedol, že sporové strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. V uvedenom konaní žalobca až v odvolaní proti rozsudku predložil žiadosť o spotrebný úver zo dňa 6.9.2013 a dáta dopytu. Má za to, že na uvedené prostriedky procesného útoku nie je možné prihliadať v danom konaní, keďže tieto vzhľadom na sudcovskú koncentráciu konania mal žalobca predložiť už pri svojom prvom úkone, t. j. podaním žaloby, najneskôr do skončenia dokazovania. Poukázal na to, že žalobca bol od začiatku konania zastúpený advokátskou kanceláriou. Tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie mal ho vyzvať na doplnenie žaloby, je podľa žalovaného nesprávne, pretože ustanovenie § 129 ods. 1 CSP hovorí o potrebe doplniť podanie v prípade, keď ide o podanie vo veci samej, z ktorého nie je zjavné čoho sa týka, čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné. S poukazom na uvedené preto súd nebol povinný vyzývať žalobcu na doplnenie žaloby, pretože mal za zjavné čoho sa uvedená žaloba týka, čo sa s ňou sleduje a že ide o podanie úplne a zrozumiteľné.

25. S poukazom na § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je veriteľ pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúci v navýšení spotrebiteľského veru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splatiť spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa, prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Následkom porušenia tejto povinnosti v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch strata práva požadovať jednorazové splatenie úveru a v prípade hrubého porušenia tejto povinnosti ide o úver, ktorý je bezúročný a bezpoplatkový. Žalobca podľa žalovaného nijakým spôsobom nepreukázal do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, že posudzoval s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať úver pred jeho uzavretím. Zároveň poukázal na to, že žalobca k splneniu tejto povinnosti ani nič do vyhlásenia rozsudku netvrdil. Ak by sme teoreticky pripustili predložené dôkazy žalobcom v jeho odvolaní, tak podľa žalovaného tieto nijako nepreukazujú splnenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zároveň žalobca poukázal na judikatúru v tomto smere. Ohľadom výpočtu RPMN žalobca poukázal na skutočnosť, že po zadaní údajov, dátumu pôžičky 13.9.2013, výška pôžičky 3.500,- eur, 72 splátok, výšky splátky 65,04 eur, dodatočného nákladu 70,- eur po prepočítaní vyšla RPMN vo výške 10,86 % čo je vyššia percentuálna miera ako tá, ktorá je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to 10,36 %. Vzhľadom na skutočnosť, že skutočná hodnota RPMN je reálne vo vyššej miere ako je uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, tak to podľa žalovaného spôsobuje podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa.

26. K oprávneniu vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru žalovaný uviedol, že žalobca nepostupoval s odbornou starostlivosťou a hrubo porušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a nebol oprávnený od žalovaného vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a zároveň sa tento úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

27. Vzhľadom na uvedené preto žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

28. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na svojich stanoviskách, navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti zrušiť.

29. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie, osobou oprávnenou (§ 362 ods. 1, § 359 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

30. Je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie v konaní v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

31. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na to, že nebolo sporným, že právny vzťah medzi sporovými stranami vznikol na základe spotrebiteľskej zmluvy o úvere, a preto súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj zákon č. 129/2010 Z. z.

32. Podľa § 7 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom k 20.11.2013, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

33. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

34. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1, sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

35. S poukazom na citované zákonné ustanovenia aj odvolací súd konštatuje, že je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klientov žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako je tomu aj v prejednávanej veci, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, teda § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, Zákon o spotrebiteľských úveroch a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby nepochybne preukázal, že bonitu žalovanej náležite skúmal a že si splnil povinnosti plynúce pre neho z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

36. Odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa, nepochybne kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú, napr. štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime podľa zákona č. 110/2006 Z. z. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

37. Súd prvej inštancie vo veci správne zistil, že žalobca nepredložil, ani neoznačil žiadne potvrdenie alebo dôkaz o príjmoch a výdavkoch, t. j. o celkovej sociálnej situácii žalovaného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ani o nahliadnutí do databáz údajov o spotrebiteľoch za účelom posúdenia schopnosti žalovaného spotrebiteľský úver splácať. Žalobca si teda na základe získaných informácií nemohol vytvoriť žiaden dôkaz o platobnej ne/schopnosti žalovaného, nakoľko vôbec nemal preukázaný príjem žalovaného hodnovernými dokladmi, napriek tomu mu ho poskytol. Postup žalobcu bol iba formálnou odpoveďou odbornej starostlivosti. Zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy síce výslovne neustanovil, že dodávateľ je povinný skúmať aj výdavky žiadateľa o úver, avšak z dikcie: „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ logicky vyplýva, že s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania v mesačných príjmoch a výdavkoch žiadateľa. Bez ohľadu či žalobca predložil alebo označil dôkazy o bonite žalovaného včas, resp. či by mohol odvolací súd prihlíadať na ním predložené listinné dôkazy v odvolacom konaní, tak zo žiadosti o spotrebiteľský úver, ani z reportu zo spoločného registra bankových informácií, nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa tieto schopnosti posúdiť. Len na samotné zhromaždenie informácií o klientovi a navyše neúplné nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Takýto spôsob zisťovania bonity klienta možno charakterizovať ako posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa, keď aj z vyššie uvedených dokladov takéto skutočnosti nevyplývajú, t. j. nie je možné z nich zistiť výšku či samotnú existenciu pravidelného mesačného príjmu žalovaného a jeho výdavkov.

38. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie povinnosti uložené mu v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a nie smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková a sociálna situácia spotrebiteľa alebo akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisteniu a hodnoteniu bonity klienta. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplne presne a pravdivé údaje. Tak tomu bolo aj v prejednávanej veci, keď samotná žiadosť o poskytnutie úveru, ktorá bola navyiac urobená v pretlačenej forme, nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda ohľadom bonity spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistené informácie o spotrebiteľovi a takto zistené informácie riadne vyhodnotiť.

39. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

40. V zmysle čl. 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity, a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.6.2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

41. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190), posudzoval dodržanie takýchto hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v

zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti, upravenej v článku 8 smernice 2008/48, preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabilala alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53, bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej).

42. Ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ zakotvuje povinnosť veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver na základe relevantných a aktuálnych informácií. Toto ustanovenie by malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov.

43. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu § 7 ods. 1 ZoSÚ. Keďže žalobca hrubo porušil zákonom stanovenú povinnosť, v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

44. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 235 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaný ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

45. Za danej situácie sa aj odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom zmysle, že žalobca si náležite nesplnil povinnosti preňho plynúce z citovaného ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

46. Rovnako pokiaľ sa týka výpočtu RPMN nákladov bol zo strany súdu prvej inštancie predložený výpočet RPMN, ktorý nezodpovedá hodnote RPPMN uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere, keď rovnako žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu vypočítal RPMN v rozdielnej výške ako bola jej výška uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

47. Žalobca na tento výpočet nijako nereagoval, t. j. neuviedol z akých vstupných hodnôt vychádzal pri svojom výpočte RPMN, preto jednoznačne takýto úver možno považovať za bezúročný a bez poplatkov s tým, že žalovaný má povinnosť vrátiť žalobcovi peňažné prostriedky, ktoré mu boli poskytnuté, t. j. vrátiť iba istinu bez úrokov a bez poplatkov.

48. Z trvalých príkazov žalovaného v prospech žalobcu vyplýva, že tento zaplatil žalobcovi 3.515,27 eur s tým, že suma poskytnutého úveru predstavovala čiastku ako to vyplýva z poskytnutej sumy na účet žalovaného vo výške 3.500,- eur. S poukazom na uvedené preto nezostávalo odvolaciemu súdu nič iné, len ako rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny.

49. Za tejto situácie je správny aj výrok o trovách konania strán sporu. Odvolací súd preto s poukazom na uvedené dôvody hodnotil rozsudok ako vecne správny, v dôsledku čoho ho potvrdil podľa § 387 CSP.

50. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Prešov v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).